

Arbejdsgivere vedrørende et Forsøg paa at bringe Lønningerne ned. Nu er jeg i det heldige, eller jeg kan maaske sige uheldige, Tilfælde en Gang at have haft den højtærede Indenrigsminister til at være Formidler mellem Arbejdere og Arbejdsgivere indenfor den keramiske Industri. I 1922 oprettedes her i København en Fabrik, som paabegyndte Fabrikation af almindeligt Forbrugsporcelæn. Vi havde i Forvejen Fabrikker, hvor Lønningerne laa 5 Ø. højere pr. Time end i den paagældende Fabrik. Da denne nu tog fat paa Produktionen, ansaa vi det naturligvis for rimeligt, at man her betalte den samme Arbejds løn som paa de øvrige Fabrikker. Imidlertid lykkedes det Arbejdsgiverforeningen og den paagældende Fabrik at faa den højtærede Indenrigsminister til at være Mæglingmand her, og Resultatet af denne Mægling blev, at vi fik Meddelelse om, at for saa vidt vi ikke indgik paa de af Fabrikken tilbudte Lønninger, vilde den ekstraordinære Hjælp blive frataget Kassen. Altsaa, den højtærede Indenrigsminister benyttede de forhaandenværende Magtmidler, og jeg er heller ikke i Tvivl om, at det er det eneste, vi kan vente os af den Medvirkning, som den højtærede Indenrigsminister nu har tilsagt Arbejderne i Forhandlingerne med Arbejdsgiverne.

Der er endnu et Spørgsmaal. I 1920 blev det ved Forliget mellem Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne vedtaget af begge Parter, at der skulde optages Forhandlinger om Bedriftsraad, saaledes at Arbejderne kunde faa Indseende med Produktionen. Der førtes efter 1920, i 1921, Forhandlinger med Arbejdsgiverne om dette, men Arbejdsgiverne nægtede pure at medvirke til en Ordning af dette Forhold. Det forekommer mig, at det havde været rimeligst, om Regeringen, naar den endelig vilde medvirke til Forstaaelse mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, saa havde søgt ind paa dette Omraade, gjort Forsøg paa at gøre Arbejderne delagtige og interesserede i Industrien i Stedet for straks at meddele, at man vilde medvirke til en Forhandling om Nedsættelse af Arbejdernes Lønninger.

Den Situation, som er skabt ved den ekstraordinære Hjælps Bortfald, er for en uhyre Mængde Arbejdere meget alvorlig. Allerede ved Behandlingen af Arbejds løshedsloven gav jeg Udtryk for de alvorlige Forhold, der vilde komme pr. 1. Oktober og paa Hjælpekassernes Delegeretmøde den 5. og 6. Juli, altsaa kort efter at Loven var vedtaget, vedtog man en Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse

skal oplæse: „Repræsentanter for de bykommunale Hjælpekasser, samlede til Møde i Horsens i Dagene den 5. og 6. Juli 1927, udtaler sin Beldagelse af, at den ekstraordinære Arbejds løshedsunderstøttelse fra 1. Oktober dette Aar er fuldstændig ophævet. Man imødeser en stigende Arbejds løshed i Vintermanederne og henstiller derfor indtrængende til Regeringen og Rigsdagen, at Spørgsmaalet tages op til fornyet Overvejelse, og at der træffes Foranstaltninger til en Imødegaaelse af den Nød, Arbejds løsheden vil fremkalde. Foranstaltninger fra Statens Side maa anses for at være absolut nødvendige, da Kommunerne neppe alle vil være i Stand til ene at bære de økonomiske Byrder, Arbejds løsheden vil medføre.“ Denne Henvendelse blev vedtaget paa de bykommunale Hjælpekassers Møde i Horsens i Juli Maaned, og det forekommer mig, at det maatte have givet Regeringen Forstaaelse af den overmaade vanskelige Situation, der var skabt ved Ophævelsen af den ekstraordinære Hjælp.

Men foruden fra Hjælpekasserne har der jo fundet Henvendelse Sted fra Bestyrelsen for Købstadforeningen, som ligeledes har gjort opmærksom paa den alvorlige Situation, der opstod ved Ophævelsen af den ekstraordinære Hjælp. Og endelig forelaa der her i det høje Folketing, den Dag jeg havde den Ære at forelægge Lovforslaget, en Henvendelse fra Københavns Kommunalbestyrelse, enstemmigt vedtagen af alle Partier, baade Venstre, Socialdemokrater, Radikale og Konservative, hvori man henstillede til Regeringen at tage Spørgsmaalet om Arbejds løshedsloven op til en alvorlig Overvejelse. Jeg haaber derfor ogsaa, at det Forslag, mit Parti har stillet her, vil kunne faa en hurtig og villig Behandling i dette høje Ting.

Situationen kræver jo, at der handles hurtigt her. Ganske vist er Forholdet det, at Hjælpekasserne efter Evne søger at medvirke til Lindring af den Nød, der er skabt. Jeg har ogsaa set, at den højtærede Indenrigsminister har gjort opmærksom paa, at man nogle Steder ulovligt foretog denne Udbetaling af Understøttelse. Det er muligt, at Formerne ikke har været i Orden — det tør jeg ikke blande mig i —, men eet er i alt Fald givet: at de paagældende Mennesker nødvendigvis maa have Hjælp af Hjælpekassen, hvis de ikke skal stødes over paa Fattigvæsenet. Jeg haaber, og jeg tror ogsaa paa, at det ikke kan være den høje Regerings Mening at kaste 20 000—25 000 danske Arbejderfamilier over paa Fattigvæsenet.